

Camillo Bortolato

ÜÇ KEDİ, ÜÇ HİKÂYE

ÜÇ KÜÇÜK ŞİRİN KEDİNİN HİKÂYESİ

TİMAS
ÇOCUK

ÜÇ KEDİCİK YUVA ARIYOR

Küçük evleriyle bilinen Pitti kasabasının çıkışındaki küçük bir evde, Giulio ve Anna ailesiyle birlikte yaşırdı. Ailedeki herkes hayvanları çok seviyordu. Evde köpek Fido'nun yanı sıra şımarık kedi Pepe de vardı. Dışarıda, bahçedeki huş ağacının üzerinde, bahar mevsimiyle gelip giden kızılgerdan ailesinin yaşadığı bir yuva vardı. Bir de evin

sevimli gürültücüleri Yoyo, Koko ve Calzino ile anneleri Luna vardı.

Evdeki hayvan sayısının artması ebeveynleri endişelendiriyor, çocukları ise gittikçe heyecanlandırıyordu. Ev artık çok doluydu. Üç ay önce, ilkbaharın henüz başında doğan yavru kediler pamuk gibiydi. Anna onları şefkatle eline aldı.

“Ne kadar güzeller!” dedi.

“Ne kadar da yumuşaklar!” diye ekledi Giulio.

Anne kedi Luna, yavrularını çok uzun süre tuttıkları için gözlerini çocuklara dikerek usulca miyavladı. Sonra üç yavru kediyi bir fırça gibi hisırtılı diliyle uzun uzun yaladı.

Bir ay sonra yavru kediler daha büyümüşü. Anneleri temizlik yaparken etrafı dağıtmak yasaktı.

O zamana kadar evde her şey yolundaydı çünkü garajdaki kulübelerinde kalıyorlardı. Ama şimdi işler değişmişti. Üç küçük canavar, merdivenleri, oturma odasını, mutfağı, banyoyu, dolabı ve hatta odaları fethetmişti. Bütün öğleden sonra zıplamayı denemekten başka bir şey yapmıyorlardı. Sandalyeden masaya, masadan dolaba, dolaptan perdeye... Trapezci, tırmanıcı, ip cambazı olmuşlardı! Pepe ortadan kaybolur gibi oluyor ve bir dolabın tepesine gizlenerek onları izliyordu.

KARAR

Bir akşam, aile televizyonun karşısında dinlenmeye hazırlanırken televizyon açılmadı. Birisi kabloları çıkarmıştı! Çocuklar suçlunun kim olduğunu

bildiklerinden, "Önemli bir şey değil." dediler.

"Hayır!" diye itiraz etti anne. "İyi yaptıkları bir şey bile yok. Şu yeni kanepeye bak!

Her tarafı çiziklerle dolu ve bu gece o yaramazlar daha yeni ütlediğim çamaşırların

üzerinde uyudular."

"Anneniz haklı." diye araya girdi baba. "Bu

gece içlerinden biri merdivenlere işemiş

ve ben de onları baştan aşağı temizlemek ve dışarı çıkarmak zorunda kaldım."

Sonra anne dikkatle iki yavru kediye baktı:
"Yavru kedilere başka bir yuva bulmanın
zamanı geldi." dedi. Bu sözler üzerine iki
kardeş dehşete kapılmıştı.

Anna tepki verdi: "Onları bu dünyada yalnız
bırakamayız!"

"Şimdiye kadar ihtiyaçları olan her şeyi
öğrenmişlerdir." diye cevapladı babaları.
Giulio konuşmadı ama çok endişeli olduğu
belliydi.

Sonunda annelerinin şu sözleriyle
rahatladılar: "Onları ancak iyi olacaklarından
emin olduğumuzda sahiplendireceğiz."

Sakinleşen Giulio ve Anna, birlikte
geçirdikleri onca zamanın anısıyla birlikte
vedalaşmak zorunda kalacakları üç küçük
yavruya baktılar. Dumanlı gri kürkü olan
Yoyo çok tatlıydı. Anna onun başına küçük
çiçekler koymayı severdi
ve sonra küçük patisiyle
onları çıkarmaya çalışmasını
izlemekten keyif alırdı.

Aralarındaki tek dişi kedi
olan Koko en maceraperest
olanıydı. Asla yerinde

durmazdı, fırsatını bulur bulmaz yaprakları kovalamak için bahçeye koşardı. Yorulduğunda ise Fido'ya yaklaşır ve onun patilerinin arasına uzanıp uyurdu.

Calzino cılız bir kediydi ama hiçbir şeyden korkmuyordu. Onu, huzur içinde uyuklayan Fido'ya temkinli bir şekilde yaklaşırken izlemek güzeldi. Köpek göz kapağını kaldırır kaldırmaz, iki patisi üzerinde ayağa kalkıyor ve daha büyük görünmek için kendini yana yatırıyor. Bu gerçekten çok komikti! En komik sahneler birbirleriyle dövüştükleri zamanlardı.

Koşuyorlar, birbirlerine pusu kuruyorlar, sığıyorlar ve taklalar atıyorlardı.

Anna ve Giulio böylece onlara üç güvenilir aile bulmak için çalışmaya başladılar.

YOYO İÇİN YUVA ARAYIŐI

GIOVANNA

Anna, o gün teneffüste meşgul bir arı gibi bir gruptan diğerine koşuyordu.

“Lucia, Serena, bir kedi yavrusu ister misiniz?” diye sordu.

“İsterim! Ama kardeşim köpek istedi...” diye yanıtladı Lucia.

“Hayır, kedi tüyüne alerjim var!” diye açıkladı Serena.

Böylece Anna sevgili yavruları için küçük bir ev aramaya devam etti. Bu imkânsız bir görev gibi görünüyordu. Bakışlarını avluya çevirdiğinde bir köşede Giovanna’yı gördü. Sessiz, utangaç ve biraz da beceriksiz bir çocuktur. Teneffüsleri genellikle yalnız geçirirdi.

“Hey, Giovanna, ne yapıyorsun?” diye sordu Anna ona doğru koşarak. Onun geldiğini gören küçük kız, gömleğinin koluyla gözlerini ovuşturdu.

“Hiçbir şey. Duruyorum öyle.” diye cevap verdi.

